

af Communeregnsskaberne. Naar den høitærede Minister fandt, at Udgifterne for dem, der valgte af Kjøbstæderne, vilde blive langt betydeligere end for Landboerne, da har jeg ikke den Anskuelse. Som oftest træffer det, at et Medlem fra Kjøbstaden boer paa samme Sted, hvor Amtsraadmødet holdes, og selv om det ikke er Tilfældet, ere Kjøbstadbeboerne med Hensyn til Befordringsmidler ligesaa godt stillede som Landboerne. Vel veed jeg, at de Medlemmer, der ere indtraadte i Amtsfoleldirectionen, ved ministeriel Beslutning ere tillagte Reifsegodtgjørelse, men netop denne Omstændighed taler meget for, at der bør tillægges Amtsraadsmedlemmerne Reifsegodtgjørelse, thi jeg kan ikke troe, at det, naar Loven udkommer saaledes, vilde være velset, at Kjøbstadbeboerne fik Reifsegodtgjørelse, medens Landboerne ikke fik. Allerebe den Omstændighed taler for, at den ærede Forsamling tager dette Spørgsmaal under den omhyggeligste Overveielse.

Brasch: Jeg kan være ganske enig i, hvad den ærede 3die Landstingsmand for 10de Kreds (M. P. Bruun) ytrede, at dersom man for Diebliffet vilde sætte det under Afstemning, hvorvidt Kjøbstæderne kunde ønske en Tilslutning til Landet under een fælles Overbestyrelse, vilde Resultatet ganske vist blive, at man ikke ønskede det, det vil sige, under vore nærværende Forhold. Men dersom man kun har Valget imellem at opnaae saadanne Goder, som ere tilsigtede ved dette Lovudkast, eller at forblive i den nærværende Tilstand, saa troer jeg rigtignok at turde sige, at Kjøbstæderne ønske en saadan Tilslutning. Det er altfor store Goder for Kjøbstæderne, til at de skulde renoncere paa dem. Selv om de i Amtsraadet, hvad de naturligtvis ville, danne en Minoritet, saa er denne Ulempe dog ikke større, end at de ligeoverfor Goderne ikke ville renoncere paa dem. Jeg seer af Udkastet, at der tilsigtes en efter min Mening ikke ringe Mængde for Communerne, og navnlig ved de i § 21 omhandlede Vedtægter, der for Kjøbstæderne vilde være at affatte; men jeg veed ikke, i hvilket Omfang disse Vedtægter ville kunne affattes. Det hedder nemlig, at der for hver Kjøbstad skal forfattes en Vedtægt, men om den skal udgaa

fra Amtsraadet eller fra Kjøbstaden, seer jeg ikke, og det er dog en meget vigtig Sag. Idet jeg saaledes troer, at Lovudkastet i sin Heelhed maa anses for meget tilfredsstillende, skulde jeg dog gjøre den Bemærkning, at det vilde være meget ønskeligt, at det i Loven var aldeles klart udtalt, hvilke Dele ere fælles og hvilke ikke, og navnlig maa jeg bemærke, at § 6 opstiller det som en Mulighed, at forsaavidt mindre Landeveie fortsættes gennem Kjøbstaden, skulde Udgifterne til saadanne Gader være fælles; men det mener jeg er Noget, som i Loven burde fast bestemmes. Der er tillige i § 7 Tale om, at forsaavidt der paahviler Amtsrepartitionsfondet nogen Gjæld, kan denne muligvis, overgaae til at blive Gjæld for Amtskassen. Dertil maa jeg bemærke, at det i Motiverne er oplyst, at der meget ofte er stiftet Gjæld til mindre Landveies Istandsættelse og Forbedring, uden at det vedkommer Kjøbstaden at tage Deel i saadanne Udgifter, og altsaa vilde det ligefrem være en Ubillighed saaledes at overføre Gjælden. Hvad Gjæld Kjøbstæderne ikke have havt Andeel i tidligere, bør de — saa forekommer det mig — ikke heller gives Andeel i ved denne Lov. Som en ganske almindelig Bemærkning skal jeg tillade mig at anføre, at det forekommer mig besynderligt, at denne fælles Overbestyrelse skal bære Navn af Amtsraad. Efter den ved Loven tilsigtede Ordning, synes jeg, at den mere passende kunde kaldes Amtsbestyrelse, hvilken Betegnelse formeentlig bedre vilde svare til den Mængde, der tillægges denne Autoritet, der efter Udkastet søges dannet.

Indenrigsministeren (ad interim): En æret Taler ligeoverfor (Milling) bemærkede, at de Medlemmer fra Kjøbstæderne, der nu møde i Skoleraadene, faae deres Befordringsudgifter erstattede ifølge en ministeriel Resolution. Det er ganske rigtigt, at dette undertiden finder Sted; men de faae dem, vel at mærke, ikke udbetalt af Amtsrepartitionsfondet eller af Skoleraadets Kasse, men af deres egen Commune, naar man der meget indtrængende har indstillet, at disse Udgifter blive dem godtgjorte; det er altsaa noget ganske Andet, end om de havde Ret til Erstatningens Udredelse.